

1482 ODPUŠČANJE GREHOV... NEZMOTLJIVOST...RUTINSKA DEJANJA...

20. junij 1940: Knjiga 24 [Bertha Dudde](#)

Domnevno dejanje odpuščanja grehov je samo simbol tega kar je Gospod učil na Zemlji. V nobenem primeru ni treba izpolnjevati formalnosti, saj je odpuščanje grehov v celoti odvisno od tega, koliko se človek počuti krivega pred Bogom in od tega, ali se pred njim pokesa v iskreni molitvi in prosi za Njegovo milost in odpuščanje njegove krivde. Formalnost je spet ena nevarnost za dušo, saj bo avtomatizirano dejanje, ki je, ali bi moralo biti, preveč intimno, da bi bilo prepoznavno navzven. Dejanje javne izpovedi grehov lahko vodi v površnost, do te mere, da oseba bolj ali manj sledi rutinskemu dejanju, ne da bi bila notranje združena z Bogom, da bi čutila potrebo, da mu prizna svojo krivdo greha. Vse, kar počnete za rešitev svoje duše, bi moralo biti živo, in takšen obred lahko zlahka povzroči brezživljenjsko dejanje, saj niso vsi ljudje napolnjeni z Bogom hkrati, da bi se mu razkrili v vseh svojih slabostih in krivdi greha. Toda to je predpogoj za odpuščanje grehov, vsa zunanja dela so le simboli tega, kar ustreza Božji volji, ne pa uresničitev Božje volje.

Ko vas Božji duh opozori na nevarnost, v katero se spravljate, se mu ne smete upreti, temveč bodite z vsem srcem hvaležni nebeškemu Očetu za pravilno vodstvo, ker z izpolnjevanjem zunanjih formalnosti izgubite veliko moči, ki jo morate uporabiti za svoj notranji napredek. Misel srca na vnaprej dano ljubezen vam bo prinesla neskončno več blagoslova kot vneto izpolnjevanje cerkvenih zapovedi, ki so bile dane ljudem brez božje odobritve. Predstavniki teh nauk so se ponovno zatekli za umetno ustvarjeno doktrino o absolutni zanesljivosti poglavarja Cerkve glede na duhovne zakone.

Vse, kar je ljudem dano od zgoraj je najčistejša resnica; vendar Bog s svojimi razodetji od zgoraj le izraža svojo voljo, vendar nikoli ne bo želel nadzorovati ali uporabljati prisilnih ukrepov, da bi ljudi prisilil v poslušnost. Kajti to bi bilo v popolnem nasprotju z zakonom o prostovoljni osvoboditvi bitij, ki izvira iz Božanske ljubezni in modrosti. Zapovedi, ki jih razglasijo ljudje, so vmešavanje v Božanske uredbe... zapovedi, ki ljudi silijo k dejanjem, čeprav je uradno njihova lastna volja predpogoj, Bog nikoli ne bo imel za pravilne. Človekova volja ne more rutinsko izvajati svoje dejavnosti, v tem primeru ni več svobodna, ampak že vezana na voljo osebe, ki zaradi takšnih ukazov ljudem dodeli določen čas za opravljanje dolžnosti.

To je neizmerna človeška napaka (zabloda), ki grozi, da bo zadušila razvijajoče se občutljivo seme notranjega hrepenenja po Bogu, razen če dobrohotna dejanja človeka postanejo posebej dinamična in duhovno razsvetljenje povzroči, da nenadoma spozna resnično Božjo voljo. Le tako se bo lahko osvobodil nauka, ki zaradi človeškega prispevka že močno odstopa od nauka, ki ga je Jezus osebno dal ljudem na Zemlji. Človek si običajno prizadeva izpolniti svoje obveznosti, in to je največja nevarnost za dušo.... Ker ne stremi samozavestno k popolnosti, saj mu je v resnici dan načrt, ki ga želi uresničiti in z upoštevanjem osnov, ki so mu jih postavili drugi, zanemarja lastno psihološko nalogo, vendar je prepričan, da živi življenje, ki je vseč Gospodu Bogu. AMEN

[Bertha Dudde](#)